

5 MÓZES

1-4. FEJEZET

Ez a könyv Mózes életének utolsó másfél hónapja alatt történik. Ő már 120 éves, de a látása még mindig éles, nagyon jól hall, és teljesen egészséges.

Ebben a könyvben elismétli a nép számára Isten munkáját, amit elvégzett a történelmük során. Sokan a pusztai vándorlás alatt születtek, és ezért nem látták a Vörös-tenger csodáját, nem volt személyes emlékülük a szörnyű egyiptomi rabságról.

A negyvenedik évben, a tizenegyedik hónap elsején történt, hogy elbeszélte Mózes Izráel fiainak mindazt, amit megparancsolt neki az ÚR,

A negyvenegyedik év első hónapjának tizedik napján keltek át a Jordánon, és ekkor léptek be az Igéret földjére, miután Mózes halálát siratták el 30 napon keresztül. Tehát, az ebben a könyvben megírt dolgok Mózes életének utolsó negyven napja alatt történtek.

Mózes biztatja az embereket, hogy lépjenek be az Igéret földjére, és vegyék birtokba azt, amit Isten nekik ígért.

Ezeket a beszédeket mondta el Mózes egész Izráelnek a Jordánon túl a pusztában, a Szúffal szemben levő síkságon, Párán és Tófel, Lábán, Hacérót és Dí-Záháb között.

Tizenegy napig tartott az út a Hórebtől Kádés-Barneáig, a Széir hegyén át.

Ezen a tizenegy napos úton majdnem negyven éven keresztül vándoroltak. Fel kell ismerjünk, hogy a pusztai vándorlás egy része szükséges volt ahhoz, hogy eljussanak a Vörös-tengertől a Jordánig, de tudjuk azt is, hogy ennek a vándorlásnak nagy része szükségtelen volt.

Ezek a történelmi tények alkalmat adnak számunkra, hogy lelki párhuzamokat vonjunk a valódi események és a keresztyén életének állomásai között. Egyiptom, a rabság, a régi életünk, míg az Igéret földje a lelki élet dicsőséges és győzedelmes életét jelenti. Miután megszabadultunk a régi életünktől és a bűn ahatalmától, akkor egy új kapcsolatunk alakul ki Istennel, és elkezdünk hitben járni, miközben félretesszük a test vágyait.

A keresztyén életének növekedési és fejlődési időszaka ez, és ez a pusztai vándorlás szükségszerű része. De Isten nem akarja azt, hogy egész életünket a pusztában töltsük, hanem a Lélek által uralt életbe akar bevezetni minket. A Lélekben való élet a régi ember halálával kezdődik, és ezt a helyzetet hitből kell elfoglaljuk. Pál azt írta, hogy „Krisztussal együtt feszítették keresztre”.

Életünk során a test harcol a lélek ellen, és a lélek a test ellen. Mindkettő uralni akarja az életünket, és ha a testnek engedelmessékedünk, akkor a test fog uralkodni, és a test gondolatai lesznek az elsők: „Mit együnk? Mit igyunk? Mit vegyünk fel?” Semmiben sem fogunk különbözni a pogányoktól, az állatoktól, mert ezek egész életükben a testi szükségleteik kielégítése a fő céljuk.

Isten viszont azt akarja, hogy a test helyett a lelkünk uralkodjon bennünk. Azt olvassuk a Bibliában, hogy ne adjunk helyet a test kívánságainak, ne elégítsük ki annak vágyait, hanem járjunk lélekben. Ez a harc valójában egy lelki harc, és a harc alatt fel kell ismerjem, hogy ezt az öreg testemet már rég keresztre feszítették, hogy többé már ne uralkodjon felettem.

Pál a Római levél 7.-ik fejezetébe leírja saját pusztai megtapasztalását, amikor látta Isten törvényét, és egyet is értett azzal, hogy az jó, és el is határozta, hogy be fogja tölteni Isten törvényét. De azt is látta, hogy van egy másik törvény, mert amikor jót cselekedett, mégis a gonosz mindig azzal együtt jelen volt. Gyakran nem tudta megtenni azt a jót, amit szeretett volna, és pontosan azt a gonosz dolgot cselekedte, amit nem akart megtenni. Ennek következtében aztán nagyon szerencsétlen helyzetben találta magát, mert benne volt a vágy arra, hogy Isten törvényének engedelmeskedjen, ugyanakkor képtelen volt arra, hogy a testét ennek megfelelően irányítsa. *Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?*

Aztán a Róma 8-ban megtalálja a választ a kérdésére, hisz már a kérdésből látszott, hogy nem önmagát fogja megszabadítani, hanem valaki másra tekint, aki segítséget nyújthat.

A pusztai vándorlás arról szól, hogy én magam próbálom a testemet Istennek megfelelővé formálni, és megígérem Istennek, hogy legközelebb mindent sokkal jobban fogok csinálni. De aztán felismerem, hogy működik ez a fonák törvény, amit Pál is észrevett: *nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat.*

Nem fogom tudni Istennek megfeleltetni a testemet, mert Isten megoldása a test halála, a test keresztrefeszítése Krsztussal. Ezért hitből kell elfogadjam azt, hogy a régi énem, a testem Krisztussal együtt megfeszítettett azért, hogy most már egy új életben, a Lélek életében járjak. De el kell jussak arra a pontra, ahol ezt kiáltom: *Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?* El kell jussak odáig, hogy felismerjem azt, hogy én magam sohasem lehetek igaz Isten szemében a saját erőfeszítéseim nyomán.

El kell vessem az önfejlesztő programokat, külső segítségért kell kiáltsak, mert ebben van a Lélek ereje, amely a segítségemre sitve elvégzi azt helyettem, amit én magam nem tudok megtenni. „Erőt fogtok kapni, amikor a Szentlélek majd betölt titeket”. Amit nem tudtam elvégezni a testem erőtlensége miatt, azt Isten az Ő Szentlelkének erejével el fogja végezni. Hatalmas dicsőség belépni a Lélek szerinti életbe, abba az életbe, amelyet Isten nekünk előkészített.

Isten mindigis azt akarta, hogy a népet az Igéret földjére vezesse be. Ő nem akarta azt, hogy a pusztában vesszenek el. Ez a tragédia a nép részéről következett be: a hitük bukása volt, mert nem léptek be hit által arra a földre, amit Isten nekik ígért. Ők viszont Isten helyett a föld óriásait és a városok hatalmas falait látták maguk előtt. Az akadályokra koncentráltak, ahelyett, hogy Isten erejére koncentráltak volna, amely el tudja távolítani az akadályokat.

Ezt a hibát gyakran mi is elkövetjük, mert hajlamosak vagyunk a testünk uralmára tekintve azt hangoztatni, hogy milyen gyengék vagyunk, és hogy milyen erősen próbáloztunk, és folyamatosan az akadályokra koncentráltunk Isten ereje helyett, amely megszabadíthat ezektől az akadályoktól. Fontos számunkra az, hogy ne bukjunk el ott, ahol ők elbuktak, hanem hit által foglaljuk el a győzelem és az erő pozícióját, és járunk lélekben, miközben a régi énünket halottként kezeljük.

Ami tehát 11 napot tartott volna, az több mint negyven éven át tartott.

A negyvenedik évben, a tizenegyedik hónap elsején történt, hogy elbeszélte Mózes Izráel fiainak mindazt, amit megparancsolt neki az ÚR, miután megverte Szíhónt, az emóriak királyát, aki Hesbónban lakott, meg Ógot, Básán királyát, aki Astárotban lakott, Edrei mellett.

Így kezdte Mózes magyarázni ezt a törvényt a Jordánon túl, Móáb földjén:

Az ÚR, a mi Istenünk, így beszélt hozzánk a Hóreben: Elég sokáig laktatok már e mellett a hegy mellett. Induljatok útnak, és menjetek az emóriak hegyére, meg az azzal szomszédos területekre, a síkságra, a hegyvidékre és a Sefelá-alföldre, a Délvidékre és a tengerpartra, a kánaániak földjére és a Libánonra, a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig.

Íme, én elétek tártam ezt a földet. Menjetez hát, és vegyétek birtokba azt a földet, amelyről megesküdött az ÚR atyáitoknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nekik és utódaiknak adja.

Isten azt mondja, hogy eleget köröztetek, ideje hogy birtokba vegyétek az ígért földet. Ideje, hogy lelkileg fejlődjetez!

Abban az időben ezt mondtam nektez: Nem tudok egyedül gondot viselni rátok.

Istenetek, az ÚR, megsokasított benneteket, és most már oly sokan vagytok, mint az égen a csillag.

Szaporítson is meg benneteket az ÚR, atyáitok Istene ezerszeresen, és áldjon meg, ahogyan megígérte nektez!

Hogyan tudnám egyedül magamra vállalni bajaitokat, terheiteket és peres ügyeiteket?

Jelöljetez ki törzsenként bölcs, értelmes és tapasztalt embereket, és én előljáróitokká teszem őket.

Ti feleltetez, és azt mondtátok nekem: Helyes, amit mondtál, így kell tenni!

Fogtam tehát törzseitek főembereit, a bölcs és tapasztalt embereket, és előljáróitokká tettem őket: ezredesekké, századosokká, ötvenedesekké, tizedesekké és felügyelőkké minden törzsben.

Bíráitoknak pedig ezt parancsoltam abban az időben: Hallgassátok meg testvéreiteket, és igazságosan ítélkezetez mindenkinek az ügyében, akár testvérével, akár jövevénnel van dolga.

Ne legyetez személyválogatók az ítélkezésben, a kicsit éppúgy hallgassátok meg, mint a nagyot. Embertől ne tartsatok, mert az ítélet Isten ügye. Ami pedig nektez túl nehéz, azt hozzátok elém, és én meghallgatom azt.

Így parancsoltam meg nektez abban az időben mindazt, amit tennetez kell.

...

Lásd, eléd tárta ezt a földet Istened, az ÚR. Vonulj ellene, és vedd birtokodba, ahogyan meghagyta az ÚR, atyáid Istene. Ne félj, és ne rettegj!

Akkor hozzám jöttetez mindnyájan, és ezt mondtátok: Küldjünk előre embereket, hogy kikémleljék az országot, és hozzanak nekünk hírt, hogy melyik úton kell felvonulnunk, és hogy milyenek azok a városok, amelyekbe be kell vonulnunk.

A 4Mózesben nem írja, hogy a nép kérte Mózesből a kémek elküldését, de itt láthatjuk, hogy Mózes egyet értett ezzel.

Jónak láttam ezt, és kiválasztottam tizenkét férfit, minden törzsből egyet.

Ezek elindultak, fölmentek a hegyvidékre, eljutottak az Eskól-völgyig, és kikémlelték azt.

Szedtek annak a földnek a gyümölcséből, és elhozták nekünk. Hírt is hoztak nekünk, és ezt mondták: Jó földet akar nekünk adni Istenünk, az ÚR.

Ti azonban nem akartátok felvonulni ellene, hanem fellázadtátok Isteneteknek, az ÚRnak a parancsa ellen.

Zúgolódtátok sátraitokban, és ezt mondtátok: Gyűlöl bennünket az ÚR; azért hozott ki Egyiptomból, hogy most az emóriak kezébe adjon, és elpusztítson bennünket.

Milyen szörnyű dolgokat mondtak Istenről! Már-már istenkáromlásig jutottak. A valóság viszont az volt, hogy Isten annyira szerette őket, hogy egy olyan földet akart adni nekik, amely csak az övéké lehet, és meg akarta szabadítani őket a szörnyű rabságtól.

Emlékeztek Jób esetére, akiről azt olvassuk, hogy minden súlyos megpróbáltatás ellenére „nem átkozta meg Istent, és nem is vádolta Őt osotbán semmiért.”

Az izraeliek ostobán vádolták Istent, és gyakran mi magunk is hajlamosak vagyunk erre. Amikor ilyeneket hallok, az nagyon bosszant engem.

Hova is vonulnánk? Testvéreink elcsüggesztették szívünket, amikor ezt mondták: Nagyobb és szálasabb nálunk az a nép, városaik nagyok, és falaik az égig érnek, sőt még Anák-fiakat is láttunk ott.

Az Anák-fiak az óriások voltak.

Akkor ezt mondtam nektek: Ne ijedjete meg, és ne féljetek tőlük!

Istenetek, az ÚR, aki előttetek jár, harcolni fog értetek éppúgy, ahogyan Egyiptomban tette veletek, szemetek láttára.

A pusztában is láttad, hogy úgy vitt téged Istened, az ÚR, ahogyan fiát viszi az ember, az egész úton, amelyen jártatok, míg el nem érkeztetek erre a helyre.

Ennek ellenére sem hittetek Istenetekben, az ÚRban,

Isten a pusztában is velük volt, és velünk is mindig ott van a pusztai megtapasztalásaink közepette. Lehet, hogy nem lépsz be Isten ígéréteinek földjére, lehet, hogy nem fogod birtokba venni azt, de annak ellenére, hogy a pusztai tévelygés egész életeden át nem Isten akarata, Ő mégis ott lesz veled. Isten az általad megengedett legmagasabb pontra fog felemelni, és azon a szinten fogja a lehető legjobbat adni neked.

De Isten munkája mindig az általunk felállított korlátok között mozoghat, mi magunk korlátozzuk azt, amit Isten értünk tehet. A Zsoltárokból olvashatjuk, hogy „hitetlenségükkel korlátozták Izrael szentjét”. Mindig hitetlenségünk korlátozza Istennek a mi életünkben elvégzett munkáját. Ha bízunk Istenben, és hiszünk neki, akkor Ő végig emelni fog minket.

aki előttetek járt az úton, éjjel tűzben, nappal felhőben, és kiszemelte azt a helyet, ahol táboroznotok kellett, és megmutatta az utat, amelyen járnotok kellett.

Bárcsak megértenénk, hogy mennyire teljeskörű Isten munkája az életünkben! Isten előttünk jár, hogy kiszemelje a következő helyünket. Megérkezünk valahová, és azt mondjuk, hogy milyen jó hely ez a sátrunknak. Hát persze! Isten már előkészítette azt a helyet és odavezetet minket.

Amikor az ÚR meghallotta hangoskodásotokat, felháborodott, és ilyen esküt tett:

Senki sem látja meg ezek közül az emberek közül, ebből a gonosz nemzedékből azt a jó földet, amelyről megesküdtem atyáitoknak, hogy odaadom.

Csak Káléb, Jefunne fia fogja meglátni azt, neki és fiainak adom azt a földet, amelyet bejárt, mivel ő hűséges maradt az ÚRhoz.

Rám is megharagudott az ÚR miattatok, és azt mondta: Te sem mégy be oda.

Józsué, Nún fia, aki melletted áll, ő meggy majd be oda. Őt erősítsd, mert ő fogja szétszítani az örökséget Izráelnek.

De gyermekeitek, akikről azt mondtátok, hogy prédára jutnak, és fiaitok, akik ma még nem tudják, mi a jó és mi a rossz, ők bemennek majd oda, mert nekik adom azt, ők veszik birtokba.

Ti pedig forduljatok vissza, és induljatok a pusztába a Vörös-tenger felé!

De ti ezt feleltétek nekem: Vétkeztiünk az ÚR ellen. Felvonulunk és harcolunk egészen úgy, ahogyan megparancsolta nekünk Istenünk, az ÚR. Fölfegyverkeztetek tehát, és azt gondoltátok, hogy könnyű lesz fölmenni a hegyvidékre.

Az ÚR azonban ezt mondta nekem: Mondd meg nekik: Ne menjete harcolni, mert nem leszek köztetek, és vereséget szenvedtek ellenségeitektől!

Így beszéltem hozzátok, de ti nem hallgattatok rám, hanem fellázadtatok az ÚR parancsa ellen; elbizakodtatok, és fölmentetek a hegyvidékre.

De kivonultak ellenetek a hegyvidéken lakó emóriak, és üldözőbe vettek benneteket, ahogyan a méhek szokták tenni, és vágtek benneteket Széirtől Hormáig.

Akkor visszatértetek, és sírtatok az ÚR színe előtt, de az ÚR nem hallgatott szavatokra, és nem figyelt rátok.

Ezért kellett annyi ideig Kádésban laknotok, ameddig ott laktatok.

Ekkor aztán elkezdtek a negyven éves pusztai vándorlást, amelyet Mózes a második fejezetben ismételni kezd:

Ezután megfordultunk, és elindultunk a pusztába, a Vörös-tenger felé, ahogyan meghagyta nekem az ÚR, és sokáig kerülgettük a Széír hegyet.

Majd ezt mondta nekem az ÚR:

Elég sokáig kerülgettétek ezt a hegyet, forduljatok észak felé!

Parancsold meg azért a népnek: Ti most elmentek testvéreiteknek, Ézsau fiainak a határa mellett, akik Széírben laknak. Ők félnek ugyan tőletek, de azért nagyon vigyázzatok!

Ne harcoljatok ellenük, mert egy talpalatnyi földet sem adok nektek az övékből, mert Ézsau birtokába adtam a Széír hegységet.

Ha enni akartok, pénzen vásároljatok tőlük ennivalót, és ha inni akartok, vizet is pénzen vásároljatok tőlük.

Mert megáldotta kezed minden munkáját Istened, az ÚR, tudta, hogy itt jársz e nagy pusztában. Negyven esztendeje már, hogy veled van Istened, az ÚR, és nem szűkölködtél semmiben.

Egy hatalmas csoda volt, hogy több mint egymillió ember negyven éven keresztül semmiben sem szenvedett hiányt a pusztában.

Így vonultunk el tehát testvéreink, Ézsau fiai mellett, akik Széírben laknak, a síkságon át vezető úton, amely Élatból és Ecjón-Geberből indul ki. Majd megfordultunk, és továbbmentünk Móáb pusztája felé.

Akkor ezt mondta nekem az ÚR: Ne támadjátok meg Móábot, és ne kezdjétek harcot ellenük, mert nem adok neked birtokot az ő földjéből, hiszen Árt Lót fiainak a birtokába adtam.

Az émiei laktak ott azelőtt, olyan nagy, számos és szálas nép, mint az anákok.

A refáiaiak közé tartoztak ők is, mint az anákok, csak a móábiak émieknél nevezték őket.

Széírben meg a hóriak laktak azelőtt, de Ézsau fiai kiűzték, és kiirtották őket, és a helyükre telepedtek, ugyanúgy, ahogyan Izráel bánt azzal a földdel, amelyet az ÚR adott neki birtokul.

Ezzel Mózes az Istenbe vetett hitüket akarja növelni: nem kell aggódni az óriások miatt, mert ezeket is a kezükbe tudja adni az Úr. Az émiei, akik óriások voltak itt laktak azelőtt, de Lót fiai kiűzték őket innen, mert Isten Lót fiainak ígérte ezt a földet.

Harmincnyolc év telt el azóta, hogy elindultunk Kádés-Barneából addig, hogy átkeltünk a Zered patakon, míg ki nem vészett a táborból a harcosok egész nemzedéke, ahogyan megesküdött nekik az ÚR.

Bizony az ÚR keze volt rajtuk, és kiirtotta őket a táborból mind egy szálíg.

Amikor ezek a harcosok mind egy szálíg kihaltak a nép közül,

így szólt hozzám az ÚR:

Te ma átvonulsz Árnál Móáb határán.

Amikor Ammón fiai közelébe jutsz, ne támadd meg őket, és ne kezdj harcot velük! Nem adok neked birtokot Ammón fiainak a földjéből, mert Lót fiainak a birtokába adtam azt.

Ez is a refáiaiak földjéhez tartozott, refáiaiak laktak ott azelőtt, csak az ammóniak zamzummiaknak nevezték őket.

Olyan nagy, számos és szálas nép volt ez, mint az anákok, de az ÚR kipusztította őket az ammóniak elől; és ezek elfoglalták a birtokukat, és a helyükbe telepedtek,

ugyanúgy, ahogyan a Széírben lakó Ézsau fiaival tette az ÚR: kiirtotta előlük a hóriakat, ezek pedig elfoglalták a birtokukat, és azoknak a helyén laknak ma is.

Tovább erősíti az Úrban való bizalmukat, hiszen ezeken a területeken is óriások éltek, de Isten velük volt, és kiírtotta őket.

Induljatok hát útnak, és keljetek át az Arnón patakon, mert kezdedbe adom az emóri Szíhónt, Hesbón királyát országával együtt. Ott kezd el a honfoglalást, indíts háborút ellene!

Most kezdek rettegést és félelmet támasztani a népekben az egész ég alatt, hogy ha híredet hallják, remegjenek és reszkessenek tőled.

Akkor követeket küldtem a Kedémót-pusztából Szíhónhoz, Hesbón királyához ezzel a békés üzenettel:

Szeretnék átvonulni országodon. Mindig csak az úton megyek, nem térek le se jobbra, se balra.

Ha enni akarok, pénzért adj nekem ennivalót, ha inni akarok, vizet is pénzért adj nekem. Éppen csak át szeretnék gyalogolni.

Ugyanígy jártak el Ézsau fiai is, akik Széírben laknak, meg a móábiak is, akik Árban laknak. Így akarok majd átkelni a Jordánon arra a földre, amelyet Istenünk, az ÚR akar nekünk adni.

De Szíhón, Hesbón királya nem akarta megengedni, hogy átvonuljunk, mert megkeményítette lelkét Istened, az ÚR, és makacssá tette a szívét, hogy kezdedbe adja országát, ahogyan van ma is.

Akkor ezt mondta nekem az ÚR: Lásd, én elhatároztam, hogy neked adom Szíhónt és országát, fogj hozzá tehát országának a birtokbavételéhez!

De Szíhón kivonult ellenünk Jahacba egész hadinépével együtt, hogy megütközzék velünk.

Istenünk, az ÚR azonban kezünkbe adta őt, úgyhogy megvertük fiaival és egész hadinépével együtt.

A harmadik fejezetben:

Azután megfordultunk, és Básán felé vonultunk. Óg, Básán királya kivonult ellenünk egész népével együtt Edreibe, hogy megütközzék velünk.

Akkor ezt mondta nekem az ÚR: Ne félj tőle, mert kezdedbe adom őt egész népével és országával együtt.

Úgy bánj el vele, ahogyan elbántál Szíhónnal, az emóriak királyával, aki Hesbónban lakott.

Kezünkbe is adta Istenünk, az ÚR Ógot, Básán királyát egész népével együtt, és úgy megvertük, hogy senki sem tudott megmenekülni.

Abban az időben elfoglaltuk valamennyi városát, nem volt olyan város, amelyet el ne vettünk volna tőlük: hatvan várost, Argób egész vidékét, Óg országát Básánban.

Ezek a városok mind magas kőfallal voltak megerősítve, kapukkal, zárakkal, és rajtuk kívül még volt igen sok meg nem erősített város is.

Emlékezteti őket, hogy hatvan kőfallal elkerített várost foglaltak el, és óriások ellen harcoltak, ennek ellenére győztek az Úrral. Mózes ezzel arra akarja őket emlékeztetni, hogyha az Úrral vannak, akkor nem kell ezek miatt aggódjanak, mert mindez Istennek semmi: „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?”

Csak Óg, Básán királya maradt meg a refáiak utódai közül. Nyugvóhelye bazaltkő nyugvóhely: ott van az ammóni Rabbában, kilenc könyök hosszú és négy könyök széles, a közönséges könyök szerint mérve.

Az ágya kb. 2,7 méter hosszú, és 1,8 méter széles volt, ő volt azon a területen az utolsó óriás, és Isten őt is a kezükbe adta.

Abban az időben vettük birtokba ezt az országot. Az Arnón pataknál fekvő Aróértől fogva Gileád hegyvidékének a felét városaival együtt a rúbenieknek és a gádiaknak adtam.

Gileád többi részét és az egész Básánt, Óg országát Argób egész vidékével együtt a Manassé törzse felének adtam. Az egész Básánt a refáiak földjének hívják.

A 21.-ik verstől:

Saját szemekkel láttad mindazt, amit Istenetek, az ÚR tett azzal a két királlyal. Így bánik el az ÚR mindazokkal az országokkal, amelyekbe te bevonulsz.

Ne féljetez tőlük, mert Istenetek, az ÚR maga harcol értetek!

Abban az időben így könyörögtem az ÚRhoz:

Én Uram, URam! Te már elkezdted megmutatni szolgálódat és erős kezedet. Mert van-e olyan Isten a mennyben és a földön, aki olyan hatalmas tetteket tudna véghezvinni, mint te?

Hadd menjek át, és hadd lássam meg azt a jó földet a Jordánon túl, azt a szép hegyvidéket és a Libánont!

Annak ellenére, hogy 120 éves volt Mózes, mégis még mindig vágyott arra, hogy meglássa az ígért országot, és izgalomba jött, amikor látta, hogy Isten a kezükbe adja az ellenségeiket. Imádkozik, és kéri Istent, hogy beléphessen erre a földre.

Amikor a pusztában voltak, akkor az emberek vizet kértek, és Isten azt mondta neki, hogy „menj, és szólj a sziklához, és víz fog fakadni belőle”. Először azt mondta, hogy „üss rá a sziklára”, másodszor azt, hogy szólj a sziklához”. Mózes haragudott a népre és azt mondta nekik „Ismét rá kell csapjak erre a sziklára, hogy vizet adjak nektek”, és ráütött a botjával a sziklára, és víz fakadt belőle.

De Isten azt mondta neki, hogy nem képviselte Őt megfelelően az emberek előtt, mert Isten nem haragudott a népre, de Mózes igen. Ez egy komoly hiba volt, és ezért Isten azt mondta, hogy Mózes nem mehet be az ígért földjére. Isten az emberek agyába akarta vésni az engedelmség fontosságát, és azt, hogy nagyon fontos megfelelően képviselni Őt az emberek előtt.

Ma mi vagyunk Isten képviselői a világban. Jézus azt mondta, hogy „ti vagytok az én tanúbizonyságom”. Vajon megfelelően képviseljük-e Őt? Mit gondolnak az emberek Jézusról, amikor minket figyelnek? Látják-e, hogy Isten törődik velük, hogy Isten a szeretet? Nagyon fontos, hogy hűségesen és igaz módon képviseljük Őt a világ előtt.

Mózes elbukott ebben, mert haragosként mutatta be Istent, de Isten nem volt haragos. Most pedig Mózes látta, hogy Isten hogyan űzi ki az ellenségeiket a földről, és nagyon fellelkesült, és kérleli Istent, hogy bemehessen ő is oda.

De az ÚR megharagudott rám miattatok, nem hallgatott rám, hanem azt mondta nekem az ÚR: Elég, ne beszélj hozzám többet erről a dolgról!

Ebben az esetben Isten nem válaszolta meg pozitívan Mózes imáját azért, hogy megtaníthassa a népet az engedelmség fontosságára. Az elkövetkező években a zsidó anyukák a kisbabájukat az ölükbe tartván mesélték nekik, hogy Isten milyen hatalmas módon használta az a Mózes nevű embert: Gyermekként Egyiptomban megmentette őt, amikor minden fiúgyermek meg kellett volna haljon, és a fáraó udvarában nőtt fel, de mégis Isten népével vállalt közösséget, ahelyett, hogy a bűn élvezetének előnyeit választotta volna.

Isten rajta keresztül bocsájtott csapásokat Egyiptomra, majd kihozta az ő vezetésével a népet az egyiptomi rabságból, és az ő felemelt botja nyomán kettévált a Vörös-tenger, majd Isten rajta keresztül fakasztott vizet a sziklából – és itt elcsitul a hangjuk, és suttogva mondták, hogy Mózesnek mégsem engedte meg Isten, hogy teljesüljön életcélja, és nem mehetett be az ígért földjére, mert nem képviselte Őt megfelelően, és engedetlen volt vele szemben a sziklára ütés alkalmával Meribánál.

Ez egy olyan lecke volt, amely mélyen a nép tudatába vésődött: mennyire fontos Istennek engedelmeskedni! A nép érdekében Isten visszautasította egy ember óhaját.

Menj föl a Pizsgá csúcsára, tekints szét nyugatra és északra, délre és keletre, nézz körül saját szemeddel, mert te nem kelhatsz át a Jordánon.

Józsuének azonban adj parancsot, erősítsd és bátorítsd őt, mert ő fog átkelni e nép élén, és ő osztja majd fel az országot, amelyet látsz.

Ezért ott maradtunk a völgyben, Bét-Peórral szemben.

A negyedik fejezet:

Most pedig, Izráel, hallgass azokra a rendelkezésekre és döntésekre, amelyekre tanítalak benneteket, és cselekedjetek azok szerint, hogy élhessetek, és hogy bemehessetek, és birtokba vehessétek azt a földet, amelyet atyáitok Istene, az ÚR ad nektek.

Semmit se tegyetek ahhoz az ígéhez, amelyet én parancsolok nektek, se el ne vegyetek abból! Tartsátok meg Isteneteknek, az ÚRnak parancsolatait, amelyeket én parancsolok nektek.

Isten megtiltotta, hogy bármit is hozzáadjanak vagy elvegyenek azokból a parancsolatokból, amelyet Ő Mózesnek elmondott. A Jelenések Könyvében ugyanezt a tiltást olvashatjuk, mégis az emberek szeretnek kavarni Isten Igéje körül. Ez viszont tilos!

Íme, én megtanítottalak benneteket azokra a rendelkezésekre és döntésekre, amelyeket az én Istenem, az ÚR parancsolt meg nekem. Azok szerint cselekedjetek azon a földön, ahova bementek, hogy birtokoljátok azt.

Tartsátok meg, és teljesítsétek azokat, mert az által lesztek bölcssek és értelmesek a népek szemében. Ha meghallják mindezeket a rendelkezéseket, ezt mondják majd: Bizony, bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet!

Mert melyik nagy nemzethez vannak olyan közel az istenei, mint hozzánk a mi Istenünk, az ÚR, valahányszor kiáltunk hozzá?!

És melyik nagy nemzetnek vannak olyan igazságos rendelkezései és döntései, mint amilyen az az egész törvény, amelyet én adok ma elétek?!

Őrizkedj azért, és vigyázz nagyon magadra, hogy meg ne feledkezz azokról, amiket saját szemeddel láttál; ne vesszenek el emlékezetedből egész életedben! Ismertesd meg azokat fiaiddal és unokáiddal is;

azt a napot, amelyen ott álltál Istened, az ÚR előtt a Hóreben, ahol ezt mondta nekem az ÚR: Gyűjtsd össze a népet, hogy meghallgassa igéimet, és tanuljanak meg félni engem mindig, amíg csak a földön élnek, sőt tanítsák meg erre a fiaikat is.

Aztán emlékezteti Mózes őket, hogy Isten hogyan adta nekik a parancsolatokat a Sínai hegynél, és ezt mondja nekik:

Akkor ti közelebb jöttetek, és megálltatok a hegy lábánál. A hegy pedig égig érő lánggal égett, sötétség, felhő és homály borította.

A tűz közepéből az ÚR beszélt hozzátok. Szavának hangját hallottátok, de alakot nem láttatok, csak hangot hallottatok.

Kijelentette nektek szövetségét, amikor megparancsolta, hogy tartsátok meg a tíz ígét, és felírta azokat két kőtáblára.

Nekem pedig megparancsolta az ÚR abban az időben, hogy tanítsalak meg benneteket a rendelkezésekre és döntésekre, amelyeket meg kell tartanotok azon a földön, ahova átkeltek, hogy birtokba vegyétek.

Nagyon vigyázzatok azért magatokra! Mivel nem láttatok semmiféle alakot, amikor az ÚR beszélt hozzátok a Hóreben a tűz közepéből,

azért ne fajúljatok el, ne készítesek magatoknak istenszobrot, és semmiféle bálványszobrot férfi vagy nő formájára,

*sem a földi állatok formájára, sem az égen repkedő madarak formájára,
sem a földön csúszó-mászók formájára, sem a föld alatt a vizekben levő halak formájára!
Ha szemedet az égre emeled, és látod a napot, a holdat és a csillagokat, az ég egész seregét, ne tántorodj
meg, ne borulj le azok előtt, és ne tiszteld azokat;*

Mózes rámutat arra, hogy amikor Isten hangját hallották, akkor semmiféle alakot sem láttak, de ezt az Úr szándékosan rendezte így, mert nem akarta, hogy szobrot készítsenek, amely őket Istenre emlékeztetné. A körülöttük levő népeknek mind megvoltak a kis bálványszobraik, egyesek női bálványok, mások férfiak, vagy furcsa szárnyú madarak, halak, vagy óriások. Ők úgy tartották, hogy így néz ki Isten. De Isten semmiféle faragott képet, szobrot nem akar magáról.

Az ember belsőjében van egy kényszerítő erő az imádatra, amely az emberi természet velejárója. Ezért mondja nekik, hogy:

*Ha szemedet az égre emeled, és látod a napot, a holdat és a csillagokat, az ég egész seregét, ne tántorodj
meg, ne borulj le azok előtt, és ne tiszteld azokat; mert azokat az ég alatt levő többi népnek hagyta meg
Istened, az ÚR.*

Van egy belső kényszerünk, hogy valakinek szolgáljunk. Tragikus dolog, amikor az ember eltávolodik a világmindenség teremtőjétől és fenntartójától, és elkezd egy emberhez vagy állathoz hasonló dolgot készíteni magának, és ezelőtt borul le, és ehhez imádkozik.

A szamáriai nő így szólt Jézushoz a kútnál:

*A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely,
ahol Istent imádni kell.”*

*Jézus így válaszolt: „Higgy nekem asszony, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is
Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.*

*Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül
támad.*

*De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az
Atya is ilyen imádókat keres magának.*

Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.”

Istent nem lehet helyhez kötni, és nem is kell neki képviselő másolatot készíteni. Nekem személyesen gondot okoznak a Jézus-képek. Nem érdekelnek engem. Ez csak az én személyes dolgom, nem mondom senkinek, hogy dobja ki az összes Krisztus-képét, de Isten azt akarja, hogy semmiféle képet vagy szobrot ne készítsünk róla.

*De réám megharagudott miattatok az ÚR, és megesküdött, hogy nem kelhetek át a Jordánon, és nem
mehetnek be arra a jó földre, amelyet Istened, az ÚR ad neked örökségül.*

*Nekem tehát ezen a földön kell meghalnom, nem kelhetek át a Jordánon. De ti átkeltek, és birtokba
veszitek azt a jó földet.*

Mózes felismerte, hogy Isten a nép miatt ragaszkodott a szavához.

*Vigyázzatok, ne feledkeztek meg Isteneteknek, az ÚRnak veletek kötött szövetségéről, és ne készítsetek
magatoknak istenszobrot semminek a képmására, mert megtiltotta Istened, az ÚR.
Mert az ÚR, a te Istened emésztő tűz, féltőn szerető Isten!*

Lám, lám, - mondják az emberek – az ószövetségi Isten emésztő tűz és féltékeny Isten.

A tüzet Isten jelképére használják. Mit lehet a tűzről mondani? A tudósok az „aeromakasis” szóval jelölik a természet lassan égő tüzeit, amely mindenhol jelen van a világegyetemben. Ez a tűz lassan mindent elemészt. Tudjuk, hogy amikor ennek az épületnek az utolsó szögét is bevertük, a lassú, égő tűz már elkezdte lebontani azt. Az oxidáció már elkezdődött, mielőtt az egész befegyverezték volna.

Ézsaiás leírta, hogy egyszer, amikor az asszírok ellepték a földet, és a nép az Úr felé fordult, egy éjszaka az Úr angyala 185.000 elsővonalas harcost pusztított el.

Azon az éjszakán eljött az ÚR angyala, és levágott az asszír táborban száznyolcvanötezer embert. Amikor reggel fölkeltek, mindenfelé csupa holttest volt.

És az emberek szívét az Úr félelme kerítette hatalmába Sionban.

Megrettentek a Sionon a vétkesek, reszketés vett erőt az elvetemülteken: Ki tartózkodhat közülünk perzselő tűz mellett, ki tartózkodhat közülünk örökös izzás mellett?

Látták Isten tüzeit, és ennek hatását az ellenségeik között, és elrettenve kérdezték, hogy ki tud közülünk közeledni a tűzhez, vagy elfuti e pusztító tüztől? Valójában nincs olyan hely, ahová elmenekülhetnének Isten jelenléte előtt:

Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában fekéüdnék le, te ott is ott vagy.

A mennyországban és a pokolban égő tűz egy és ugyanaz – Istentől származik, és mi mindnyájan Isten tüzeiben vagyunk, és nem menekülhetünk előle. A kérdés az, hogy mit tesz velünk ez a tűz. A tűz az acélt állandóságra edzi, de ugyanez a tűz teljesen elpusztítja a fadarabot.

A Biblia azt mondja, hogy egy napon a mi munkánkat is tűz fogja megpróbálni, és ezek közül sokat elpusztít majd, mint a fát, a szalmát és a szénát. De amelyek kiállják a tűz próbáját, azokért jutalmat kapunk. A mi Istenünk emésztő tűz és féltőn szerető Isten.

A 31.-ik versben viszont:

mivel irgalmas Isten az ÚR, a te Istened, nem hagy cserben, és nem hagy elpusztulni. Nem feledkezik meg az atyáiddal kötött szövetségről, amelyet esküvel fogadott meg nekik.

Igen, Ő egy emésztő tűz, Aki elpusztítja az ellenséget, de ugyanakkor elemészt a mi tisztátalanságainkat, és a mi esetünkben tisztító tűz Ő, mivel minket az örökkévalóságra készít el.

Ha majd gyermekeid és unokáid születnek, és meghonosodtok azon a földön, de elfajultok, és istenszobrot csináltok bárminek a képmására, és azt tesztitek, amit rossznak lát Istenetek, az ÚR, bosszantván őt, az ég és a föld most a tanúm, hogy nagyon hamar kivessztek arról a földről, ahova átkeltek a Jordánon, hogy birtokba vegyétek. Nem éltek rajta sokáig, hanem menthetetlenül kipusztultok. Szétszór benneteket az ÚR a népek közé, és csak kevesen maradtok meg azok közt a nemzetek közt, ahova elhajt benneteket az ÚR.

Ez egy prófécia, hiszen a történelem során szétszóródtak a zsidók, de mégis oly hosszú időn keresztül megmaradtak, amire nem volt példa más népek esetében. Egyetlen más etnikai csoport sem volt képes nemzet tudatát megőrizni anyaföld nélkül, kivéve a zsidókat.

Ott majd olyan isteneket kell szolgálnotok, amelyeket emberi kéz készített fából és kőből, amelyek nem látnak, nem hallanak, nem esznek és nem szagolnak.

De ha keresni fogod ott az URat, a te Istenedet, megtalálod, ha teljes szívvel, lélekkel keresed.

*Ha nyomorúságban leszel, és utolérnek mindezek a dolgok, de végül megtérsz Istenedhez, az ÚRhoz, és hallgatsz a szavára,
akkor mivel irgalmas Isten az ÚR, a te Istened, nem hagy cserben, és nem hagy elpusztulni. Nem feledkezik meg az atyáiddal kötött szövetségről, amelyet esküvel fogadott meg neked.
Kutasd át a régi időket, amelyek előtted voltak, attól fogva, hogy embert teremtett Isten a földre, az ég egyik szélétől a másik széléig, történt-e ilyen nagy esemény, vagy hallott-e valaki ehhez foghatót?!
Volt-e olyan nép, amely hallotta a tűz közepéből szólani Isten szavát, és mégis életben maradt, mint ahogyan te hallottad?
Vagy volt-e olyan isten, amelyik megpróbált előállni, hogy kivegyen egy népet a többi nép közül próbatételekkel, jelekkel és csodákkal, harcok árán is, erős kézzel és kinyújtott karral, nagy és félelmes tettekkel, ahogyan veletek megtette mindezt Istenedek, az ÚR Egyiptomban, a szemetek láttára?
Azért láthattad meg ezeket, hogy megtudd: az ÚR az Isten, és nincs más rajta kívül.
Az égből hallatta szavát, hogy figyelmeztessen téged, a földön pedig nagy tüzet láttatott veled, és a tűzből hallottad beszédét.
És mivel szerette atyáidat, és kiválasztotta utódaikat, azért hozott ki ő maga nagy erővel Egyiptomból.*

Nem a ti nagyságotok vagy jóságotok miatt tette veletek ezt Isten, hanem az atyáitokkal szembeni szeretete miatt.

*Nálad nagyobb és erősebb népeket űz ki előled, hogy bevigyen téged, és neked adja földjüket örökségül.
Így van ez ma is.
Tudd meg azért ma, és szívleld meg: az ÚR az Isten fenn a mennyben és lenn a földön, nincs más!*

Ismét buzdítás következik arra, hogy megtartsák a törvényt és a parancsolatokat, majd a Jordán keleti partján fekvő menedékvárosokat jelöli ki az Úr.

65 perc